

Sygn. akt IV CZ 26/07

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący)

SSN Iwona Koper (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa E. T.

przeciwko Przedsiębiorstwu Budownictwa Ogólnego "E." Spółce z o.o.
o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 czerwca 2007 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 lutego 2007 r.,

**oddala zażalenie i nie obciąża powoda kosztami postępowania
zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił wniesioną przez adwokata apelację powoda E. T. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 19 czerwca 2006 r. z powodu nieuiszczenia należnej opłaty stałej w kwocie 30 zł.

W jego uzasadnieniu wskazał, że do opłacenia wniesionej apelacji, zarówno z uwagi na datę wydania zaskarżonego wyroku jak i datę jej złożenia mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398 ze zm. dalej - uksc), bowiem zgodnie z jej art. 149 ust. 1 dotychczasowe przepisy stosuje się tylko do zakończenia postępowania w danej instancji. Powód, który uzyskał całkowite zwolnienie od kosztów powinien był więc, zgodnie z art. 100 ust. 2 uksc uiścić opłatę stałą (art. 14 uksc), a to pod rygorem odrzucenia apelacji (art. 130² § 3 k.p.c.).

W zażaleniu, powód wnosząc o uchylenie postanowienia i przyjęcie apelacji do rozpoznania, zarzucił, że wydane ono zostało z naruszeniem art. 130² § 3 k.p.c., który w stosunku do art. 130² § 2 k.p.c. wprowadza jedynie wyjątek co do formy rozpatrzenia pisma procesowego, co nie zmienia zasady, że brak w zakresie nieopłacenia pisma może być uzupełniony w terminie 7 dni. Podnosił, że odmienna wykładnia, przyjęta przez Sąd Apelacyjny zamykała by drogę do zaskarżenia orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

Przepis art. 130² k.p.c. w sposób wyraźny i zamierzony przez ustawodawcę różnicuje skutki nieopłacenia, wniesionych przez adwokata i radcę prawnego pism procesowych podlegających opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu sporu. Pisma takie, bez wzywania do uiszczenia opłaty, podlegają zwrotowi (§ 1) z wyłączeniem jednak środków odwoławczych i środków zaskarżenia, które, także bez uprzedniego wzywania do opłacenia, sąd odrzuca (§ 3).

Również poprzednio obowiązujący w tym zakresie przepis art. 17¹ ustawy z dnia 13 czerwca 1967 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst. jedn.

Dz.U. z 2002 r., Nr 9, poz. 88 ze zm.) zawierał przyjęte obecnie zróżnicowanie sankcji za nieuiszczenie opłaty.

Wprowadzenie go do obowiązującego aktualnie art. 130² k.p.c., niewątpliwie w celu usprawnienia i przyspieszenia postępowania, oparte było na słusznym założeniu, że wykonujący zastępstwo procesowe profesjonalny pełnomocnik powinien i może podołać wymogowi opłacenia środka zaskarżenia i środka odwoławczego bez wzywania przez sąd, skoro wiadomy mu jest zarówno obowiązek uiszczenia opłat jak i znana ich wysokość.

W tym stanie rzeczy niemożność zaskarżenia przez powoda wyroku Sądu Okręgowego nie wynika, jak podnosi się w zażaleniu, z błędnego rozumienia przez Sąd Apelacyjny treści i znaczenia przepisu art. 130² § 3 k.p.c., lecz z niedopełnienia przez skarżącego wynikających z niego wymogów.

O oddaleniu zażalenia orzeczono na podstawie art. 393¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., odstępując od obciążania powoda kosztami postępowania zażaleniowego na podstawie art. 102 k.p.c.